

บทที่ 1

จอมมารปรากฏตัว

บรรยากาศตึงเครียดแผ่ซ่านไปทั่วห้องอาหารขลุ่ยวิเศษ ผุ่งชนกลุ่มใหญ่ รายน้อมรอบตัวเด็กหนุ่มรูปงามท่าทางเย็นชากับชายหนุ่มผมดำที่หน้าตาหล่อเหลา แต่ดูท่าทางไม่จริงจิงเอาแน่ไม่ได้

เด็กหนุ่มเบ้หน้าจ้องชายหนุ่มจิตวิปริตที่ใช้สายตาที่เฝ้ามองตนเอง เขาว่างท่าส่งางามดุจเจ้าชายผู้สูงศักดิ์ นั่งดื่มชารสมันต์ที่รีโอซงให้พลางชิมแยมโรลสตรอบเบอร์รสชาติดีด้วยท่าที่ไม่แยแสใครเช่นเดิม เขาไม่สนใจไยดีเป็นที่วางอยู่บนโต๊ะเลยสักนิด

ชายหนุ่มซึ่งนั่งตรงข้ามเด็กหนุ่มรูปงามราวกับเทวดาว่างท่ารอให้สาว ๆ มาบริการรับใช้ตามความเคยชิน เลื้อยที่สวมใส่แหวกโชว์แผงอกกำยำสีแทนและสร้อยหวักระโหลกสีเงินที่ยาวถึงสะดือ เขาแต่งตัวทันสมัยและเปี่ยมด้วยเสน่ห์ แค่มุมน้อยๆ ก็เพียงพอที่จะฆาตกรรมบรรดาลูกแก้วน้อยที่ตกหลุมเสน่ห์เขาได้แล้ว

เมื่ออยู่ในแก๊งมาเฟียยอมไม่ใช้คนตืออยู่แล้ว พอเข้ามาอยู่ในเกม นิสัยชอบฆ่าและทำร้ายคนอย่างเลือดเย็นยังคงอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง เขาระบายเลือด... และหิวกระหายหนุ่มหน้าสวยที่อยู่ตรงหน้าด้วย ได้ยินว่าเลือดของไนท์ทินไนท์

สามารถเรียกจอมมารซัลเตอร์ในตำนานออกมาได้ เรื่องนี้ทำให้เขารู้สึกตื่นเต้น คึกคักไปทั้งวัน เรียกจอมมารงั้นรี น่าสนุกชะมัด!

ชายหนุ่มผมดำพยายามส่งสายตาดูหยาดยิ้มให้เด็กหนุ่มอย่างเอาเป็นเอาตาย เขายกมือขึ้นประสานกัน จับจ้องใบหน้าเด็กหนุ่มด้วยสายตาคาดหวัง แต่ก็กลัวถูกทำร้ายไปพร้อมกัน หุๆ งงตามจริงๆ ถ้าตายไปคงเสียดายแย่...

"..."

ในหนึ่งทีนไหนที่ไม่แยแสสายตาคุณั้น เขาเป็นพวกชอบทำอะไรขวางโลก อยู่แล้ว ยิ่งใครอยากให้เขาสนใจ เขาก็ยิ่งไม่แยแสคนคนนั้น เขามีนิสัย ดันทุรังแบบนี้แหละ ไม่มีใครเปลี่ยนตัวเขาได้

"เฮ้อ ช่างงงตามจริงๆ จู้ๆ ฉันจับนายมัดติดตัวตลอดไปเลยดีไหมหน้า"

ลูกพี่กวงหลงไหลสีหน้าท่าทางเอ็นซารวกับรูปปั้นของอีกฝ่ายเหลือเกิน ฮ่าๆ อย่างโน้นทีนไหนทีนนี้เรียกได้ว่าเป็นตุ๊กตาทองที่สมบูรณ์แบบจริงๆ!

ในหนึ่งทีนไหนที่ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไปบนโลกใบนี้ ดวงตากลมโตสวยงาม สีม่วงลาเวนเดอร์ ใบหน้างดงามที่โดดเด่นยิ่งกว่าหญิงสาวคนใดในโลก เส้นผม นุ่มสลวยมีประกายส่งให้เส้นผมสีดำขลับยิ่งงงตามจับใจ

ถ้าหากตอนนี้เทวดาคนสวยจะไม่ทำหน้าบูดบึ้งแต่ส่งยิ้มให้เขาแทน ละก็ เขาลูกพี่กวงสาบานเลยว่าต่อให้ต้องแลกทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาจับกับรอยยิ้ม ของคนสวยสักครั้ง เขาก็ยินยอม...แต่น่าเสียดายทีนหนึ่งทีนไหนทีนไหนทำหน้าบึ้งตึง ตลอดเวลา ทำให้เขาผิดหวังไม่น้อย

"เฮ้อ ทำไมนายไม่ยิ้มให้ฉันบ้างล่ะ"

"เรื่องเสียเวลาแบบนี้ฉันไม่ทำ"

"ยิ้มสักทีไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน มามะ ยิ้มหน่อยสิ" ลูกพี่กวง พ่นลมออกจากปากใส่ในหนึ่งทีนไหนทีนไหนด้วยความหน่ายใจ ทำให้ฝ่ายหลังยังทำหน้า บูดมากขึ้น

"เริ่มได้หรือยัง ฉันรีบ"

ในหนึ่งทีนไหนทีนไหนมองนาฬิกา เขาอยากจบเกมปัญญาอ่อนที่เจ้าบ้านี่เสนอ มาให้เร็วที่สุด เพราะเขามีเวลาจำกัด ต้องออกจากที่นี่ย่างช้าที่สุดคือภายใน

ลืบท่าานาที่นั่นเท่า่นั้น

"คนสวยม่กัรืบรื้อนแบบนี้แหละ เราเพิ่งจะเริ่มนัดกันก็ใจร้อนเร่งให้ก้าวหน้าไปอีกชั้นแล้วเหรอ ฉันทู้ณะที่นายรืบรื้อนขนาดนี้เป็นเพราะฉันทลอบเกินไปไซ้ใหม่ละ ถึงแมฉันทอยากจะก้าวหน้าไปอีกชั้น แต่นายม่คิดหรือว่าเราควรจะพุดคุยเรื่องความคิดและความประทับใจแรกพบของแต่ละฝ่ายก่อน"

ราวกับมีน้ำค้างแข็งหนาๆ ฉาบทับไบหน้าเอ็นชาตุจฎุเขาหน้าแข็งของไนน์ทีนไนท์อีกชั้น เขาชินกับวิธีเ้าแห่แบบปีญญาอ่อนของลูกพี่กวงจนม่รู้สึกแปลกประหลาดอะไรอีก จึงหยบป็นชั้นจ่อขมับตัวเองต่อหน้าผู้ชมทั้งหมดจากนั้นเหนียวโกอย่างม่ลั้งเล...

แซะ!

ม่เจอกระสุน รอด และแล้วเด็กหนุ่มก็โยนป็นลงบนโต๊ะ

"ตานาย"

"ฮ่าๆ คนสวยใจร้อนจัง ฉันทยังไม่ทันบอกเริ่มเกมนายก็ชิงเล่นก่อนแล้ว ตี ฉันทชอบนิสัยเผ็ดร้อนรุนแรงของนายซะมัด พริกรสเผ็ดร้อนนี้ถูกปากถูกใจฉันทจริงๆ!"

ลูกพี่กวงแลปลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผาก จากนั้นหยบป็นทำตามขั้นตอนแต่ต่างกับไนน์ทีนไนท์ตรงที่เขาจับมือไนน์ทีนไนท์ให้ถือป็น แล้วกุมทับมืออีกฝ่ายแน่น บังคับยกชั้นจ่อขมับตัวเอง

"ฮึๆ ตาฉันทบ้างละ"

ตอนที่เขาเหนียวโก ดวงตาสีแดงกำของลูกพี่กวงจ้องสบตาไนน์ทีนไนท์ตลอดเวลา เสียงแซะดังขึ้น หนนี้ลูกพี่กวงก็ผ่านไ้ได้อย่างราบรื่น แต่กลับม่มีท่าทีที่จะปลอยมือ

"...ไ้โรครจิต จับมือฉันทไว้ทำไมหา! ปลอย!"

"ฉันทม่อยากปลอยนี่นา มือของนายออกจะอบอุ่น"

ในสายตาของไนน์ทีนไนท์ รอยยิ้มของลูกพี่กวงช่างน่ารังเกียจสุดๆ เขาู้ดีว่าผู้หญิงเกินกว่าครึ่งที่ฮันล้อมรอบพวกเขาเป็นตัวประกันของผู้ชายอันตรายคนนี้ แต่ไนน์ทีนไนท์ม่ใช่คนทั่วไป ยิ่งไปกว่านั้นเขายังเป็น 'ผู้ชาย'

อีกด้วย ถึงแม้ผู้ชายชอบผู้ชายจะไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกในสังคมทุกวันนี้ แต่เนื่องจากตัวเขามีรสนิยมปกติ และไม่ได้ที่นักระหายจนต้องหันไปชอบ 'พวกวิปริต' ดังนั้นไนน์ทีนไนท์จึงสะกดกลั่นความโกรธที่ถูกหยอกล้อซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่ไหว

"กวาง อย่ามาอ้วฉันทัน นายคงเข้าใจความหมายที่ฉันพูดนะ"

ไนน์ทีนไนท์สะบัดมือลูกฟีกวางทิ้งอย่างไม่เกรงใจ จ้องหน้าอีกฝ่ายเขม็งแล้วพูดว่า "ในเมื่อนายรู้ว่าฉันไม่ใช่มนุษย์ งั้นเราเปิดอกพูดกันเลยดีกว่า ฉันเองก็ล้มผัสกลิ่นอายของมนุษย์จากตัวนายไม่ได้ รวมถึงพวกลูกน้องด้านหลังนายด้วย พวกนายคงเป็นปีศาจที่มาจากต่างโลกสินะ มีกลิ่นน่าสะอิดสะเอียนเหมือนเจ้าซีไม่ผิด อย่าบอกฉันนะว่านายไม่รู้จักเขา"

เมื่อได้ยินคำพูดของไนน์ทีนไนท์ ลูกฟีกวางไม่ได้แสดงปฏิกิริยาอะไรมากนัก เพียงเก็บรอยยิ้มระรื่นแล้วพูดเสียงเข้มว่า "ซี...ใครกัน โอ๊ะ กล้าพูดชื่อผู้ชายคนอื่นต่อหน้าฉัน คนสวยจ๊ะ ฉันเจ็บปวดใจมากเลยนะ"

ไนน์ทีนไนท์ก้าวไปข้างหน้า ดวงตาสีม่วงลึกลับฉาบด้วยหมอกเงา น่าหลงใหล เขาจ้องตาลูกฟีกวาง แต่กลับมองไม่เห็นสิ่งที่เขาอยากรู้เลย

น่าแปลก คนที่เขาไม่สามารถมองเห็นจิตใจได้นั้นนอกจากหวงผู้เจ้ายิ่งแล้วก็มีลูกฟีกวางคนนี่แหละ มาจากไหนกันแน่ แล้วพวกที่ยืนอยู่ด้านหลังอีก มีกลิ่นน่าสะอิดสะเอียนเหมือนซีไม่ผิดเพี้ยน...เขาสงสัยความเป็นมาของคนพวกนี้จริงๆ

"เหลืออีกสิบนาที ไม่มีเวลาทะเลาะแล้ว"

ไนน์ทีนไนท์บ่นพึมพำกับตัวเอง จากนั้นก็คว้าปืนบนโต๊ะ อยากจะจบบเกมรัสเซียนรูเล็ตปัญญาอ่อนนี้เร็วๆ แต่พอเขาแตะถูกปืนสีเงิน ภาพปืนบนโต๊ะก็พร่าเลือนกลายเป็นสองกระบอกลูกไนน์ทีนไนท์ก้มหน้าลง รู้สึกเหมือนไม่ค่อยสบาย ศีรษะวิงเวียนเล็กน้อย และรวบรวมสติไม่ได้เลย

"นี่มันเกิดอะไรขึ้น ฉันไม่ได้แตะหรือกินอะไรของเจ้ากวางนั่นชัดๆ...เดี๋ยวลหรือว่า..."

ไนน์ทีนไนท์กุมขมับที่เริ่มปวดนิดๆ และหันไปมองชายหนุ่มผมเขียว

12 Detective Agency 19 Nights คู่สืบคดีทลอบ 6

หน้าเคาน์เตอร์ ในโลกที่ภาพทุกอย่างกลายเป็นสอง ริโอก็กลายเป็นสองคน เช่นกัน เสียงรอบข้างล่ะ...

ไม่ได้ยินแล้ว ผู้คนรอบข้างหายไปหมด ตั้งแต่เมื่อไหร่...ทำไมเขาไม่รู้ตัวเลย

เซฟขนมหวานเวเบอร์ที่นอนอยู่บนพื้นก็หายไป ร้านอาหารโล่งว่างเหลือเพียงริโอกับลูกพี่กวงสองคนยืนอยู่ตรงหน้าเขา กระทั่งไฟร์สเน็กที่ยืนเฝ้าอยู่ด้านหลังลูกพี่กวงตลอดเวลาจึงหายไปด้วย ความเป็นไปได้เพียงหนึ่งเดียวคือ...เขาตกหลุมพรางแล้ว!

"ไนน์ทีนไนท์ ปฏิกริยาของนายออกจะช้าไปหน่อยนะ หรือว่าไม่มีผู้คุ้มครองตามหลัง ความสามารถในการคาดการณ์เลยอ่อนด้อยลงไป"

ริโอยิ้มเดินมาถึงข้างกายไนน์ทีนไนท์ ท่วงท่าสง่างามของเขาแตกต่างกับท่าที่แตกตื่นทำอะไรไม่ถูกเมื่อไม่กี่อย่างสิ้นเชิง

ริโอดบไหล่ไนน์ทีนไนท์อย่างอ่อนโยน ดวงตาสีม่วงลาเวนเดอร์มองเห็นสิ่งหนึ่งชัดเจน นั่นคือตอนที่ริโออ้าปากพูดนั้น ลูกพี่กวงก็อ้าปากด้วย และไนน์ทีนไนท์ยังได้ยินเสียงหัวเราะอย่างบ้าคลั่งและน้ำเสียงขวนขวาระทึบของลูกพี่กวงออกจากปากริโอด้วย...

เขารู้แล้ว เพียงแต่รู้ช้าเกินไป ริโอกับลูกพี่กวงเป็นคนคนเดียวกัน พวกเขาเป็นร่างแยกของกันและกัน

แต่ทำไมคนคนหนึ่งถึงมีสองร่างได้ล่ะ

จะว่าไปขงหลิงเองก็มีร่างกายพิเศษแยกเป็นสองร่างได้เหมือนกัน หรือว่าจุดประสงค์ที่ลูกพี่กวงอยากได้ขงหลิงก็เพราะต้องการชักชวนขงหลิงให้เข้าร่วมกับพวกมัน

ล้อเล่นรีไร ใช้วิธีชั่วร้ายแบบนี้เขาไม่มีทางมอบขงหลิงให้พวกมันหรอก!

"ในบรรดาพวกเราที่อยู่ในปราสาททศชาติ ทุกคนต่างมีร่างแยกที่แตกต่างกันสองร่าง...จะอธิบายยังไงเจ้าชายสุดที่รักของเราถึงจะเข้าใจได้นะ ออ...ก็เหมือนกับเครื่องป้องกันตัวนั้นแหละ เราจำเป็นต้องใช้งานร่างที่สองให้ได้เหมือนร่างปกติด้วย โอรสของจอมมารเอ๋ย นายเป็นถึงเจ้าชายของ

ภพมาร คนที่มีฐานะสูงส่งแบบนี้กลับแยกแยะความเหมือนระหว่างฉันกับ ลูกพี่กวงไม่ออกงั้นหรือะ เป็นเพราะนายจิตใจดีเกินไป คิดว่าคนอ่อนแอบน โลกนี้ทุกคนเป็นคนดีไปหมด นายเลยคิดว่าริโอ 'คนดี' ที่น่าสงสารและ ไม่มีแรงต่อสู้เป็นคนอ่อนแอที่ต้องปกป้อง แต่ที่จริงแล้วทั้งหมดก็เป็นแค่เรื่อง หลอกหลวง...

ไนน์ทีนไนท์เฮย์ นายถูกคนดีหลอกเสียแล้ว ที่จริงลูกพี่กวงเป็นร่างแยก ของฉัน นายกิน 'อาหารเลิศรส' ที่ฉันเตรียมไว้ให้นายโดยเฉพาะไปแล้ว คงกำลังรอคอยผลของมันอย่างใจจดใจจ่อเลยใช่ไหม"

ไนน์ทีนไนท์พลาดไปแล้ว เขาารู้สึกว่าคำพูดของริโอที่เผยแพร่คนออกมา ยังน่ารังเกียจกว่าเจ้าลูกพี่กวงนั้นอีก!

เขาคลับคล้ายจะมองเห็นปอยผมสีขาวยจากกลุ่มผมสีเขียวหนาของริโอ ปอยผมสีขาวยที่เหมือนกับของลูกพี่กวงซุกซ่อนอยู่ในแผนการแยบยลของริโอ

เฮอะ เจ้าคนหลอกหลวง เพราะเขายามใจเกินไป ใครให้เขาเอาแต่ห่วง ความปลอดภัยของเจ้าที่มเจสัน ถึงได้เผลอตัดทกลุมพรางเลวๆ แบบนี้

เขากำลังคิด ถึงแม้ยังไม่เคยเดินสำรวจ 'ปราสาททศชาติ' ชั่วร้าย แต่ ที่นั่นกักขังนักโทษหลบหนีโจดชั่วกลุ่มหนึ่ง หรือว่าเจ้าบ้าชีนั้นก็เป็นคนชั่ว ที่ออกมาจากปราสาททศชาติ

สิ่งเดียวที่ไนน์ทีนไนท์กินเข้าไปคือซูประดูกหมุกับวาฟเฟิลสตรอเบอร์ ถึงแม้ตัวเขาจะมีร่างกายที่ไม่มีพิษใดทำอันตรายได้ ทว่าถ้าเป็นยาพิษที่ ไม่เคยเจอมาก่อนก็อาจเป็นอันตรายถึงชีวิตได้เหมือนกัน แต่เขาจำได้ว่าใช้ เติมเงินทดสอบดูก่อนแล้วนี่นา...

"ปราสาททศชาติกักขังนักโทษหลบหนีคดีร้ายแรงไว้มากมาย พวกเขา 'สนอกสนใจ' ในตัวคุณชายผู้สูงศักดิ์อย่างนายมาก เพื่อแก้แค้นที่ตอนนั้น นายตามไล่ล่าฆ่าฟันพวกเขาอย่างเอาเป็นเอาตายแล้ว นักโทษที่ซ่อนตัวใน ปราสาทช่วยกันคิดค้นยาพิษที่กระทั้งคนอย่างนายยังรับมือไม่ได้ขึ้นมา พอเวลาผ่านไปมันจะทำให้นายค่อยๆ ลืมว่าตัวเองเป็นใคร จนกระทั้งตกอยู่ใน ความหวาดกลัวตลอดกาล...ไนน์ทีนไนท์ ยาพิษนี้ยอดมากเลยใช่ไหม ฉัน

อยากเห็นนายพิษกำเนิดตายจริงๆ มันคงเป็นภาพที่งดงามมากเลยล่ะ"

"นายนี่นอกจากจะหน้าตาอุบารห์แล้ว...นิสัยยังชั่วช้าสามานย์อีก!"

"กระหม่อมรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับคำชมเชยจากเจ้าชายพะยะคะ"

ริโอ ลูกพี่กวาง หรือก็คือไลท์หัวเราะดังลั่นหลังพุดจบ เขายื่นมือไปรับหัวที่ก้มต่ำและร่างกายอ่อนปวกเปียกของไนน์ทีนไนท์อย่างระมัดระวัง

เป็นครั้งแรกที่คนจิตใจชั่วร้ายอย่างไลท์ได้ลิ้มรสของชัยชนะ สามารถบรรลุปเป้าหมายก่อนหน้าซี ตอนนีเขารู้สึกดีใจและมีความสุขจนบอกไม่ถูก เขารู้ว่าชื่อยากได้ตัวไนน์ทีนไนท์มาก เขาจะมอบไนน์ทีนไนท์ให้ซีก็ได้ ขอแค่ซียอมคุกเข่าคำนับเขาเท่านั้น

ชั่วพริบตาที่ประตูดูกตีกระเด็น โรออร์คาคิดว่าตัวเองต้องตายแน่แล้ว

เขาตามหวงผู้เจวี่ยเชิงมาที่ 'ร้านอาหารขลุ่ยวิเศษ' แล้วหลบอยู่ด้านหลังห่างจากหวงผู้ที่อยู่เหมือนลูกดินปืนยักษ์ซึ่งพร้อมจะระเบิดได้ทุกเมื่อในระยะเวลาที่ปลอดภัย พอเห็นประตูไม้नाสงสารดุกตีกระเด็นหมุนคว้างกลางอากาศหลายรอบ เขาก็ได้แต่ถอนหายใจและแตงนี้ว่าทำเครื่องหมายกางเขนบนตัว

หวงผู้โกรธจัด ดวงตาเย็นเยียบกวาดมองทั่วร้านที่เลอะเทอะไปหมด ก่อนจะหันไปลากโรออร์คาคาที่หลบอยู่ข้างหนึ่งขึ้นมาถาม "คนล่ะ"

"คน? คนอะไร เจ้าหมายถึงไนน์ทีนไนท์ระอะ โห้ย ขอรับรองล่ะพี่ชาย ข้าก็อยู่กับเจ้าตลอด จะไปรู้ได้ยังไงว่าไนน์ทีนไนท์ไปไหนแล้ว"

โรออร์คาคู่มือสองข้างทำท่ายอมแพ้ แต่กลับพุดเสียดสีว่า "อีกอย่างคนที่โมโหแล้วแยกจากเจ้าเด็กบ้านนั้นก็ไม่ใช่ข้าสักหน่อย ท่านผู้คุ้มครองเจ้าควรจะไปถามคนใจร้ายคนนั้นถึงจะถูก...เฮ้อๆ อย่าทำหน้าที่แบบนั้นนะ ข้าเป็นคนปลดผนึกให้ เจ้าควรบอกขอบคุณข้ามากกว่านะ"

ทำไมเมื่อกี้เจ้าหมอนี้ไม่สลบไปให้รู้แล้วรู้รอด พี่นมาก็อาละวาดแบบนี้เลย เขาไม่ใช่พี่เลี้ยงของหมอนี้นะ!

"หายไปแล้ว จอมมารสิ้นแล้ว ปลดผนึกไปก็ไร้ประโยชน์"

หวงผู้ทิ้งโรออร์ดาที่ทำหน้าทะเล้น ความรู้สึกในใจตึกันวุ่นทำให้ยิ่งสับสนไปกันใหญ่ เขามองโรออร์ดาอย่างไม่พอใจก่อนหาที่ว่างทรุดตัวลงนั่งครุ่นคิดว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างระหว่างที่ถูกผนึกความทรงจำ

ร่างกายเขาเหมือนเปลือกนอกที่กลวงเปล่า ไม่เหมือนกับตัวเขาเมื่อก่อนนี้เลย ไม่เพียงสูญเสียพลังกำลังไปเท่านั้น พลังเวทย์ลดลง และที่เลวร้ายไปกว่านั้นคือเขาต้องตกตะลึงกับความทรงจำของร่างนี้อ่างมาก คิดไม่ถึงว่าคนที่รักความสมบูรณ์แบบอย่างเขาจะใช้วิธีการคบหากับผู้อื่นแบบนี้ได้

โรออร์ดาบอกว่าหวงผู้เจวี่ยเชิงในเวลานี้เป็นมนุษย์ และเป็นร่างที่มากเกิดใหม่ของเขา ถ้าเป็นอย่างที่พูดก็แปลว่าไนท์ที่ไนท์สังหารเขาจริงๆ เขาเคยตายมาแล้วหรือ น่าเสียดายที่ไม่มี ความทรงจำปวดร้าวเหล่านั้นหลงเหลืออยู่เลย...

ที่จริงแล้วเขาไม่ได้ดับสูญ แต่กลับมาเกิดใหม่เป็น 'หวงผู้เจวี่ยเชิงร่างมนุษย์' ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็รู้สึกว่ามันวุ่นวายซับซ้อนเหลือเกิน ท่านซัลเตอร์ชอบหาเรื่องวุ่นวายให้เขาทำอยู่เรื่อย เฮ้อ เขายุงมากจริงๆ นะ!

"อะแถม ข้าจะบออะไรเจ้าอย่าง...ที่จริงเจ้าไม่จำเป็นต้องคิดให้ยุ่งยากเลย ข้าท่องคาถานั้นไปแค่ครั้งเดียว พลังของเจ้ายังไม่ฟื้นคืนก็เป็นเรื่องธรรมดา อีกอย่างร่างกายนี้ก็ไม่ใช่ว่าจะทุบตียังไงก็ไม่บอบช้ำอย่างแต่ก่อนแล้ว ตอนนี้อ่าเพิ่งคิดให้มากความเลยนะ เด็กดี!"

"ลอร์ดคิง เจ้าพูดมากซะมด"

"เฮ้ พูดจาแบบนี้กับเพื่อนเก่าได้ไง ข้าเจ็บปวดนะ!"

เขาวัดกันว่าคนที่กำลังตกหลุมรักมักจะคิดมาก แต่ทำไมผู้ชายที่เพิ่งฟื้นความทรงจำตรงหน้าถึงได้ทำหน้าที่เศร้ายันทรูทราวกับว่าเพิ่งทำธุรกิจล้มเหลว ลูกเมียหนีตามแฟนเก่าไปแล้ว

เขาโรออร์ดากับหวงผู้เจวี่ยเชิงคบหากันมาอย่างน้อยก็หลายร้อยปี เขารู้ว่าตัวอีกฝ่าย 'ยี่ตมัน' ในมิตรภาพที่มีกับซัลเตอร์มากแค่ไหน แต่จอมมารตายไปนานขนาดนี้แล้ว แกมเจ้าชายที่เหลืออยู่ก็ต้องการความเอาใจใส่ปกป้อง

10 Detective Agency 19 Nights คู่สืบคดีหาอู 6

จากผู้คุ้มครองคนน้อยอย่างมาก ทำไมเจ้าตัวถึงไม่ใช้หัวคิดว่าจะตามหา
ไนน์ทีนไนท์ยังไง กลับเอาแต่คิดว่าจะทำยังไงให้ซัลเตอร์ฟื้นคืนชีพแทน

"บอกข้าซิว่า..."

ดวงตาสีอำพันของหวงผู้เจี๋ยเชิงจ้องมองโต๊ะที่ถูกพลิกล้ม แล้วพูดเสียง
แหบพร่าว่า "ไนน์ทีนไนท์เป็นคนแบบไหน"

"เป็นคนแบบไหนเหรอ...ฮืม เป็นคำถามที่ดี! แต่ตอบยากซะมีด"

โรออร์ดาสายหัว ไม่รู้จะเริ่มพูดจากตรงไหนดี "พี่ชาย เจ้าถามทำไม
ไม่ใช้ว่าจะไปดูตัวคัดเลือกภรรยาสักหน่อย เจ้าจะไปสนใจทำไมว่าเขาเป็นคน
แบบไหน"

"เพราะข้าไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตัวกับเขาอย่างไรนะลิ"

หวงผู้มองหน้าโรออร์ดา ดวงตาลับสนคู้้นั้นแฝงด้วยความอ่อนโยน
ท่ามกลางห้องโล่งว้างนี้ น้ำเสียงของเขาฟังดูเศร้าสร้อยมาก

"ข้าไม่รู้ว่าร่างนี้เคยปฏิบัติตัวกับเขาอย่างไร ถึงแม้จะเป็นหวงผู้เจี๋ยเชิง
เหมือนกัน แต่ความทรงจำของข้าหยุดนิ่งตั้งแต่ตอนที่ท่านซัลเตอร์มอบ
ไนน์ทีนไนท์ให้ข้า ข้าไม่รู้ว่าหวงผู้เจี๋ยเชิงที่ไนน์ทีนไนท์คู้้นเคยเป็นคนแบบไหน
ถ้าข้าแสดงออกไปไม่เหมือน เขาจะจับได้หรือเปล่า"

โรออร์ดาถอนหายใจ สายหน้าแล้วพูดว่า "แค่เจ้าทำหน้าที่เป็นพระเอก
หนังดราม่าคิดนู่นคิดนี่ไปสารพัดแบบนี้ ไนน์ทีนไนท์ก็รู้แล้วว่าเจ้าไม่เหมือน
กับหวงผู้เจี๋ยเชิงคนก่อน!"

"ถ้าฉันข้าควรทำอย่างไร แล้วต้องทำอะไรถึงจะเอาพลังของข้า
กลับคืนและทำให้ท่านซัลเตอร์ฟื้นคืนชีพ..."

ทันใดนั้นหวงผู้เจี๋ยเชิงรู้สึกเจ็บแปลบที่ไหล่ ที่แท้โรออร์ดาเปลี่ยน
สีหน้า พุ่งเข้ามาหาและออกแรงบีบไหล่เขาแน่นราวกับสัตว์ป่า

"จอมมารฟื้นคืนชีพ! เฮอะ อยากให้เขาฟื้นคืนชีพนะไม่ใช่เรื่องง่าย
เจ้าเองก็รู้วิธีคืออยู่แล้วไม่ใช่หรือ"

โรออร์ดาร์้องเฮอะขึ้นจุมกแล้วพูดต่อ "ไปเอาเลือดสดๆ ของบุตร
จอมมารมา เขาก็จะฟื้นคืนชีพได้ เจ้าแค่ฆ่าไนน์ทีนไนท์ ความปรารถนา

ของเจ้าก็เป็นจริงแล้ว เข้าใจหรือเปล่า"

"เจ้าพูดเหลวไหล!" หวงฝูเจวียเซิงผลึกอีกฝ่ายออก แต่ในใจกลับสับสน ว้าวุ่นไปหมด

"พูดเหลวไหล? คุณหวงฝู ยอมรับความจริงหน่อยเถอะ กับคนไร้จิตใจอย่างเจ้า ยังไงซะซัลเตอร์ก็สำคัญกว่าไนท์ที่ไนท์หลายเท่า ช่างเป็นองครักษ์ที่ซื่อสัตย์จริงๆ ยังจะคิดมากอะไรอีกล่ะ ชีวิตหนึ่งแลกชีวิตหนึ่ง เข้าไปฆ่าไนท์ที่ไนท์แล้วเอาเลือดเขามาช่วยให้จอมมารฟื้นคืนชีพก็พอ เพราะเขาก็เคยฆ่าเจ้ามาก่อนไม่ใช่หรอ"

"ลอร์ดคิง เลิกล้อซ่าเล่นได้แล้ว ซ่าไม่ชอบฟังเรื่องพวกนี้"

แววตาของหวงฝูเจวียเซิงเย็นเยียบ พูดเสียงต่ำเตือนโรออร์ดาคีเอา แต่เข้าหาเขาไม่เลิก ไนต์ที่ไนท์กับจอมมารไม่ใช่สิ่งที่จะเอามาล้อเล่นได้ โดยเฉพาะกับเขาซึ่งเป็นองครักษ์ด้วยแล้ว...ห้ามล้อเล่นเด็ดขาด!

"บอกตรงๆ นะ ซ่าเสียใจสุดๆ เลยที่ปลดผนึกให้เจ้า ถ้ารู้แต่แรกว่า เจ้ายังยึดมั่นกับซัลเตอร์ขนาดนี้ล่ะก็ ตีซ่าให้ตายก็ไม่ยอมปลดผนึกความทรงจำให้หรอก!"

โรออร์ดาคีเพิ่งพูดจบ หวงฝูเจวียเซิงก็จู่โจมทันที

ดวงตาสีอำพันสีกลับมีเงาสีแดงประหลาดปรากฏขึ้นมา นั่นเป็นเงาของปีศาจมายาเถี่ยเยียน เถี่ยเยียนซึ่งซ่อนตัวอยู่ในร่างหวงฝูเจวียเซิงยกคัมเหล็กขึ้นสูง เปลวไฟที่สว่างพัดโหมกระพือตามแรงโกรธของหวงฝู

พลังกำลังของเจ้าตัวแข็งแกร่งเหลือประมาณ หวงฝูเจวียเซิงคว้าข้อมือโรออร์ดาคีแน่น เปลวไฟที่ลุกโหมจากตัวแผดเผาข้อมือโรออร์ดาคีจนไหม้เกรียมอย่างรวดเร็ว ถึงแม้โรออร์ดาคีจะไม่ใช่มนุษย์ที่ต่อแยะได้ง่ายๆ และหึ่งๆ ที่หวงฝูยังดึงพลังเก่าก่อนออกมาไม่ได้ แต่เท่าที่เห็นตอนนี้เขาก็ยังไม่ใช่คู่ต่อสู้ของอีกฝ่ายอยู่ดี ในเมื่อพลังกำลังสู้ไม่ได้ วิธีเดียวก็คือใช้ความไวของปากมาต้านรับมรสุมครั้งนี้เอาไว้ก่อน

"หวงฝูเจวียเซิง เจ้าจะทุบซ่า ตีซ่า เกลียดซ้าก็ไม่ใช่ไร ซ่าแค่อยากบอกอะไรเจ้าสักอย่าง!"

18 Detective Agency 19 Nights คู่สืบคดีทลอบ 6

โรออร์ดาจ้องหน้าสหายในอดีตอย่างหวงผู้เซมิ่ง เขามองสบตาปีศาจมายาเถี่ยเถียนซึ่งอยู่ในดวงตาของอีกฝ่ายโดยไม่รู้ลึกลับหวาดกลัวแม้แต่น้อยแล้วพูดว่า "ถ้าเจ้าทอดทิ้งไนน์ทีนไนท์และทำให้ซัลเตอร์ฟื้นคืนชีพ ข้าก็จะปกป้องไนน์ทีนไนท์และเป็นศัตรูกับเจ้า"

แววตาหวงผู้เจี๋ยเซิงยังคงเย็นชาเช่นเดิม เขาก็ตรึมฝึปากแน่นยื่นมองโรออร์ดาที่นั่งอยู่กับพื้นโดยไม่ยอมพุดอะไร แต่เปลวไฟแห่งความเกรี้ยวโกรธในดวงตากลับเลื่อนหายไป

เขาลอบกำหมัดแน่น ไม่รู้ทำไมพุดถึงคำว่า 'ไนน์ทีนไนท์' หวงผู้เจี๋ยเซิงรู้สึกเหมือนกับมีไฟโทสะแผดเผาพลุ่งพล่านในอก ถึงแม้ไม่เข้าใจว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่เขารู้ว่าตัวเองเกลียดทุกคนที่อยู่ใกล้ซิดไนน์ทีนไนท์ โดยเฉพาะคนที่คิดจะเข้ามาดูแลไนน์ทีนไนท์แทนตัวเอง...

เส้นผมสีน้ำตาลแดงดุจสีของเปลวไฟ ดวงตาสีอำพันแฝงด้วยความโกรธเกรี้ยวและหวาดหวั่น ทันใดนั้นหวงผู้ลึกลับกระวนกระวายขึ้นมา ตอนนั้นควรจะตามหาไนน์ทีนไนท์ก่อน ไม่ใช่เวลาทะเลาะกับโรออร์ดาเรื่องใครเป็นผู้คุ้มครองที่แท้จริง

หวงผู้รีบลุกขึ้น เมื่อดวงตาของอีกฝ่ายกลายเป็นสีอำพัน โรออร์ดาก็มองไม่เห็นเงาของเถี่ยเถียนอีก เขาตะโกนไล่หลังหวงผู้ที่เดินออกประตูไปว่า "เฮ้ เจ้าจะไปไหน"

หวงผู้ชะงักเท้าและพุดโดยไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับไปว่า "ไปตามหาไนน์ทีนไนท์"

"หาทำไม จะเอาเลือดเขามาช่วยให้ซัลเตอร์ฟื้นคืนชีพมันอะไรนะ"
โรออร์ดาฮู้

หวงผู้เจี๋ยเซิงรีบไปครุใหญ่ สุดท้ายพุดออกมาอย่างยากเย็น น้ำเสียงแหบพร่า "มีข้าคนเดียวเท่านั้นที่สามารถคุ้มครองเขาได้ ดังนั้น...ข้าต้องรีบไปตามหาเขา"

พุดจบก็รีบวิ่งจากไปทันที โรออร์ดาค่อยๆ ลุกขึ้นยืน ปิดริมฝีปากที่ยกโค้งขึ้นแล้วพึมพำว่า "เฮอะ เจ้าคนไม่เด็ดขาด แต่ยังไงซะข้าก็ทำสำเร็จ"

ตามจุดประสงค์ อีกหน้อยเจ้าเง่าทั้งสองคนต้องมาขอบคุณข้าให้ดีๆ ละ"
 บนผนังเหลือเพียงเงาสีดำของงูยักษ์ แต่เพียงไม่กี่วินาทีต่อมาเงา
 สีดำนั้นก็ค่อยๆ เลื้อยออกและเลือนหายไปจากร้านอาหารขลุ่ยวิเศษ

ที่นี่เป็นสถานที่ประหลาดเต็มไปด้วยหิมะ เส้นผมสีม่วงยาวเหยียดของ
 ชายหนุ่มลางกระพื่น มีเกล็ดน้ำแข็งเกาะบนผมสีม่วงยาว เขาสวมเสื้อคลุม
 ยาวบางสีม่วงอ่อน นอกจากแหวนคริสตัลสวยงามไม่กี่วงแล้วก็ไม่มีสิ่งอื่นหรือ
 อาวุธใดอยู่ในมือ

คริสตัลที่คาดอยู่บนหน้าผากส่งประกายวิบวิบ ดวงตาของชายหนุ่ม
 จับจ้องภูเขาหิมะตรงหน้า เขาค่อยๆ ก้าวไปบนพื้นน้ำแข็งบางๆ จนกระทั่ง
 ตัวประหลาดกลุ่มหนึ่งโผล่ออกมาจิ้งชะงักผีเท้า ไม่ก้าวเข้าไปหาถ้าซึ่งเป็น
 สถานที่ต้องห้าม

มีวิญญาณจำนวนมากมาย พวกมันโกรธแค้นที่มีคนบุกรุกจึงออกมา
 ยืนออบกันเต็มไปหมด พวกมันเป็นวิญญาณคุ่มกันที่มาจากโลกต่างๆ เพื่อ
 ทำหน้าที่ปกป้องดูแล 'ถ้ำเขาน้ำพุคาโลตุ' แห่งนี้

ที่นี่เป็นสถานที่ต้องห้าม ไม่อนุญาตให้ผู้ใดรุกร้าเข้ามาเด็ดขาด ไม่ว่า
 จะเป็นเทพ ปีศาจ หรือมนุษย์ก็ตาม เพราะนี่เป็นคำสั่งของ 'ราชาที่ถูกกักขัง
 ที่นั่น'

เวลาผ่านไปนับพันปี แต่คำสั่งนี้ไม่เคยถูกยกเลิก ถึงแม้มีคนคิดใช้กำลัง
 บุกรุกเข้าไป สุดท้ายก็จะมีเหลือเพียงซากศพของคนโง่เขลากระจัดกระจาย
 และทะเลบนพื้นหิมะแห่งนี้อย่างนั้น

ชายหนุ่มผมยาวรู้ว่าตัวเองถูกวิญญาณน่ากลัวเหล่านี้ล้อมเอาไว้หมด
 แล้วตัวเขาละ มีแผนการอะไรบ้าง

คำตอบคือไม่มี ไม่มีแผนการเลย

ต่อให้เก่งกล้าแค่ไหนก็เอาชนะวิญญาณชั่วร้ายที่มีจำนวนมากมาย
 นับไม่ถ้วนไม่ไหว พวกเขาแต่ละตนมีหน้าตาและพลังแตกต่างกัน อาทิ ภูต
 โครกกระดุก มนุษย์หมาป่า ปีศาจสิงโตครึ่งหมี มารสาว และพวกเซนทอร์

20 Detective Agency 19 Nights คู่สืบคดีทาส 6

ปีศาจฆ่าครั้งคน สารพัดเผ่าพันธุ์จนนับไม่หวาดไม่ไหว ถ้าไม่เก่งกาจพอละก็ คงไม่มีทางเอาชีวิตรอดไปจากที่นี่ได้

แต่เขาไม่มาที่นี่ไม่ได้ ที่จริงเขาควรมาปรากฏตัวตั้งแต่เมื่อพันปีก่อนแล้ว ทว่าเอาแต่หลบเลี่ยงจนกลายเป็นโศกนาฏกรรมที่ทำให้เขาเจ็บปวดรวดร้าว ใจตลอดมา

เขาทรยศ 'ราชาที่ถูกกักขังท่านนั้น' เขาผ่านช่วงเวลานั้นมาอย่าง ทุกข์ทรมาน ความสำนึกเสียใจและเกรงกลัวทรมานเขาทุกคืนวัน เขาไม่กล้า มองสบดวงตาระหว่างใสของช่งหลิง ถ้าช่งหลิงรู้ว่าเขาเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิด 'สงครามระหว่างเซียนกับปีศาจ' และยังเป็นคนชั่วช้าที่ทำให้ตัวช่งหลิงเอง เกือบตายละก็ ช่งหลิงจะมองเขาอย่างไร

ต้องเกลียดเขาแน่ๆ

เขาสร้างทำตัวเป็นคนดีเพราะไม่ยอมให้ช่งหลิงเกลียด และยังสาบาน ว่าจะเป็นคนดีที่เพียงคนเดียวที่คอยดูแลช่งหลิงเป็นอย่างดีตลอดไป ไวโอเล็ต อยากให้ช่งหลิงที่บุกเข้าโลกปีศาจมาอย่ามีชีวิตรอดกลับไป เขาจึงไม่เคยลืม เหตุการณ์ในวันนั้น ช่งหลิงใช้พลังเวททั้งหมดจนแทบจะกลายร่างเป็นคน ภาพที่ช่งหลิงเกือบตายยังชัดเจนอยู่ในสมอง ตอนนั้นหัวใจเขาเกือบหยุดเต้น ตามใบหน้าที่ซีดเผือดของช่งหลิง

เพราะเหตุนี้ทำให้เขารู้ว่าช่งหลิงมีความสำคัญต่อเขาขนาดไหน และเขาก็รู้ว่าตัวเองหวาดกลัวมากแค่ไหนหากวันหนึ่งศิษย์น้องช่งหลิงจะ ล่วงรู้โฉมหน้าที่แท้จริงของเขา มองเขาด้วยสายตาเหยียดหยามไม่ต่างจาก คนอื่น แวดตาที่เต็มไปด้วยความลับสนงนง เสียใจ และเกลียดชัง...

ไม่ แค่นี้ก็กลัวจะแย่แล้ว!

ช่งหลิงเป็นเพียงคนเดียวในโลกนี้ที่ทำให้เขาอยากมีชีวิตอยู่ต่อ ไม่ว่าจะ เป็นช่งหลิงชายหรือช่งหลิงหญิงก็ช่าง สำหรับฆาตรกรอย่างเขาแล้วขอแค่ เป็นช่งหลิง เขายินดีรับไว้ทั้งหมด

มีเพียงช่งหลิงที่ตะโกนต่อว่าเขาได้ คำทอเขาเป็นสัตว์เดรัจฉาน บอกว่า เขาเป็นคนก่อเรื่องชั่วช้า ต่อให้ตัวเองต้องได้รับบาดเจ็บตายก็ไม่เป็นไร

เพราะว่าเป็นขงหลิง ดังนั้นได้เสมอ

เขารู้ว่าความคลั่งไคล้แบบนี้มันผิดปกติ อีกทั้งมากเกินไปกว่ามิตรภาพอันบริสุทธิ์ระหว่างศิษย์พี่กับศิษย์น้องทั่วไป แต่ใครจะไปสนใจเล่า

เพราะยังงั้นเขาก็เป็นคนร้าย เขาไม่มีศักดิ์ศรีใดๆ ให้สามารถยึดอกได้อยู่แล้ว

แววตาของชายหนุ่มผมม่วงเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบทันที เขามองพวกภูตผีปิศาจที่ยืนขวางหน้าถ้าโดยไม่แสดงปฏิกิริยาใดๆ เนื่องจากในขณะที่เขากำลังสำนึกเสียใจอยู่นั้นพลันคิดถึงเหตุการณ์หนึ่งขึ้นมา และความทรงจำนั้นก็ทำให้เขาเจ็บปวดอย่างที่สุด

ที่จริงแล้วขงหลิงคนที่เขาพยายามปกป้องสุดชีวิตก็เป็นคนทรยศเหมือนกัน!

ตั้งแต่เมื่อก่อนก็เป็นแบบนี้ ครั้งแรกที่พวกเขาพบกัน เขารู้สึกว่าอีกฝ่ายเป็นเด็กชายที่พูดน้อย มีบุคลิกเย็นชา และดูเหมือนจะเชื่อฟังคำพูดของเจ้าแม่กวนอิมมาก จะตัดสินใจเรื่องอะไรก็ต้องคิดใคร่ครวญเสียครึ่งก่อนวันเป็นผู้ชายที่นิ่งมาก...นี่เป็นความประทับใจแรกสุดที่ไวโอเล็ตมีต่อขงหลิง

ต่อมาผลการเรียนที่โดดเด่นเกินหน้าเกินตาคนอื่น และพรสวรรค์ที่เรียนรู้เรื่องต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วของขงหลิงทำให้เจ้าตัวกลายเป็นคนโปรดของเจ๊กเซียนฮองเต้ และด้วยฐานะพิเศษอย่างจิ้งจอกเก้าหางบวกกับชั้นชื่อว่าเป็นเด็กดีวานอนสอนง่าย ทำให้ขงหลิงได้รับความรักใคร่เอ็นดูในสำนักเซียนอย่างมาก

เวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่ปีขงหลิงได้รับความเมตตาจากเจ้าแม่กวนอิมจนได้เลื่อนเป็นเซียนจิ้งจอกเก้าหาง และก่อนหน้าที่เจ้าจิ้งจอกตัวนี้จะได้พบกับไนน์ทินไนท์ คนที่เขาพึ่งพามาตลอดก็คือศิษย์พี่อย่างเขานี้แหละ

ความสำเร็จกว่าครึ่งของขงหลิงล้วนมาจากเขา คนที่เลี้ยงดูขงหลิงสอนสั่งขงหลิง และเป็นเพื่อนคนแรกของขงหลิงก็คือเขาคอนี้ มันควรเป็นไวโอเล็ตถึงจะถูก!

ดังนั้นเขาจึงเกลียดชังไนน์ทินไนท์มาตลอด เขาเกลียดขงหลิงด้วย

22 Detective Agency 19 Nights คู่สืบคดีทลอบ 6

อุตุสำหรับทุ่มเทกายใจให้ตั้งมากมาย แต่ทุกอย่างกลับกลายเป็นเพียงฟองอากาศ
ไปในชั่วพริบตา

เขาดูแลขงหลังตั้งแต่เด็กจนโต ทำไมอยู่ๆ คิดจะเปลี่ยนก็เปลี่ยนไปละ
เขาเสียสละเวลาและพลังทั้งหมด แม้จะไม่ถึงหมื่นก็หน้าจะถึง 'พัน'
แหละน่า ขอแค่ช่วยเหลือขงหลังได้ เขาเป็นต้องคิดหาทางทำให้สำเร็จจนได้
แต่ทำไม...ทำไมขงหลังกลับเลือกเจ้าเด็กเลือดผสมครึ่งคนครึ่งมารเป็นคนที
สำคัญที่สุดในชีวิต

แล้วเขาละ เขาควรทำอย่างไร

เขาคอยทุ่มเทเสียสละอยู่เรื่อยๆ เบื้องหลังมาตลอด แต่กลับถูกขงหลัง
ทอดทิ้งอย่างง่ายดาย ถ้างั้นสิ่งที่ทำมาทั้งหมดมันเพื่ออะไรกัน

ไวโอเล็ตทิ้งรักทิ้งเกลียดขงหลัง เขาทุกข์ทรมานกับความขัดแย้งใน
ตัวเอง

เมื่อถูกบีบบังคับหนักเข้าก็ได้แต่เลือกมาพบคนที่ไม่กล้าเผชิญหน้าด้วย
ตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมา ณ 'ถ้าเขาน้ำพุคาโลตู' แห่งนี้...หวังว่าผู้ยิ่งใหญ่
ในตำนานท่านนี้จะให้คำชี้แนะหรือความคิดเห็นแก่เขาบ้าง ไวโอเล็ตรู้ว่า
ตัวเองไม่มีหน้ามาพบ แต่มันทรมานเหลือเกิน...

"เจ้าคือไวโอเล็ต ประธานกรรมการบริหารแห่งภพมารลึนะ...ทำไมถึง
มาที่นี่...ทำไมถึงมาที่นี่..."

ไวโอเล็ตมองภูตสาวร่างโปร่งใสที่เข้ามาประชิดตัว เธอตัวคกรงเล็บ
แยกเขี้ยวเผยให้เห็นคราบเลือดน่ากลัวเต็มปาก เล็บของเธอคมกริบราวใบมีด
ทุกครั้งที่ขยับปีกจะมีละอองผงเล็กๆ ร่วงลงมา เมื่อสัมผัสถูกผิว ไวโอเล็ต
พลันรู้สึกปวดแปลบขึ้นมาทันที

ละอองพิษ

แต่สัมผัสโดนก็ทำให้ผิวเน่าละ เลือดไหลย้อนหรือเลือดออกจากทวาร
ทั้งเจ็ดจนตาย แต่เขาคือไวโอเล็ต เขาไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา ดังนั้นละอองพิษ
ใช้กับเขาไม่ได้ผล ไวโอเล็ตมองบาดแผลที่เน่าละและหายเป็นปกติใหม่ ก่อน
ยิ้มชมชื่น

"ต่อให้เป็นเจ้าก็เข้ามาที่นี่ไม่ได้...ท่านผู้นั้นไม่อนุญาต...เจ้ากลับไปซะ..."

ไวโอเล็ตมองภุตสาวด้วยสายตาว่างเปล่า ก่อนจะยิ้มพูดว่า "ข้ามาหาเขา มาหาคนที่ต่อให้ข้าพูดขอโทษสักล้านๆ ครั้งก็ไม่สาสมกับความผิดที่ทำลงไป"

ภุตสาวเอียงหัวท่าทางลังเล แต่เธอระมัดระวังตัวมาก ขยับกรงเล็บเสียดสีกันดังกึกๆ และกระพือปีกชูศัตร์ไม่หยุด

"ไม่ได้...เจ้าเข้าไปไม่ได้...ท่านผู้นั้นไม่ได้สั่งไว้...แค่ก!"

ไวโอเล็ตขยับคอภุตสาว และพริบตาต่อมาก็เห็นหัวกับตัวของภุตสาวกลายเป็นสองส่วน เสียงกรีดร้องของภุตแหลมแสบแก้วหู ขณะที่หัวซึ่งมีหูแหลมค่อยๆ อ่อนพับไป เลือดจำนวนมากสาตกระจายใส่ตัวไวโอเล็ต

เขารู้สึกเย็นสบาย สำหรับเขาแล้วการฆ่าคนเป็นเรื่องธรรมดาสามัญมาก แต่พวกภุตผีวิญญาณซึ่งรู้สึกโกรธแค้นที่เห็นไวโอเล็ตฆ่าพวกพ้องของตนไม่เพียงไม่ยอมถอย กลับยังร้องเรียกพวกภุตผีตนอื่นๆ จากทั่วสารทิศออกมามากขึ้นจนแทบไม่เหลือที่ว่างให้ยืน เพื่อป้องกันไม่ให้ไวโอเล็ตหาจังหวะเล็ดลอดเข้าไปได้

"ข้ามาหาเขา มาหาคนที่ข้ารู้สึกผิดต่อเขาตลอดเวลา..."

ไวโอเล็ตพูดซ้ำ ทันใดนั้นเล็บมือของเขาก็กลายเป็นรากไม้ บนใบหน้ามีลวดลายของเถาไม้เลื้อย ดวงตาสีม่วงปรากฏกลีบดอกสีแดงกำ กระจุกตัวหนึ่งก็กลายเป็นหยาบกระด้างและแข็งเหมือนเปลือกไม้ ไวโอเล็ตผู้หล่อเหลาไม่หลงเหลือรูปร่างมนุษย์อีกต่อไป กลายเป็นอะไรบางอย่างที่ทั้งน่ากลัวและดูบ้าคลั่ง

ปีศาจแต่ละตนที่เข้ามาจู่โจมถูกเขานึกทั้งเป็นเศษเล็กเศษน้อยและโยนทิ้งเกลื่อนพื้นหิมะ เขาก้าวไปข้างหน้าอย่างคลุ้มคลั่ง ฆ่าฟันภุตผีปีศาจที่ขวางหน้าไปตลอดทาง เท้าเหยียบย่ำไปบนพื้นหิมะที่เจ็มนองไปด้วยเลือด จนกระทั่งต้นไม้ปีศาจขนาดยักษ์ปรากฏขึ้นตรงหน้าจึงหยุดชะงัก

ไวโอเล็ตเงยหน้าขึ้น แววตายังว่างเปล่าเหมือนเดิม เขาไม่เข้าใจว่าทำไมทุกคนถึงขวางทางเขา

24 Detective Agency 19 Nights คู่สืบคดีหาอู 6

"...เจ้าควบคุมต้นไม้ได้...หรือว่าเจ้าเป็นนักเล่นแร่แปรธาตุ..."

น้ำเสียงของต้นไม้ปีศาจเกรี้ยวกราด พอเปิดปากพูดพลันเกิดเสียงสะท้อนดังก้อง ลั่นสะเทือนราวกับเกิดแผ่นดินไหว แต่ไวโอเล็ตยืนอยู่อย่างมั่นคง เขาไม่เห็นพวกปีศาจที่มาขวางทางเหล่านี้ อยู่ในสายตา จะมีก็เพียงฝันร้ายที่คุกคามเขามาหับพันปีและคนที่ลบล้างความเจ็บปวดในใจเขาได้เท่านั้น

"ข้าไม่ใช่นักเล่นแร่แปรธาตุ"

บนหน้าไวโอเล็ตเต็มไปด้วยเถาไม้เลื้อยและกลีบดอกสีแดง เส้นเลือดของเขาเป่งบวมราวกับจะปริแตก แต่ไวโอเล็ตไม่สนใจ เขาพิมพ์ว่า "ข้าเป็นแค่ต้นไม้กล้วยร้าง และเป็นภูตบุปผา ดังนั้นจึงควบคุมพวกมันได้ตามใจ"

ต้นไม้ปีศาจขยับกิ่งก้านด้วยความกระวนกระวาย ใบไม้สีเขียวลั่นไหวส่งเสียงที่มนุษย์ไม่สามารถได้ยิน มันพูดอย่างตกตะลึงว่า "...เป็นไปไม่ได้... ท่านผู้นั้นบอกว่าเจ้าตายไปแล้ว...ชาวเผ่าภูตบุปผาสถูยลั่นเผ่าพันธุ์ไปตั้งแต่สงครามระหว่างเซียนกับปีศาจ...เหลือแค่พี่น้องคู่หนึ่งรอดมาได้...แต่พวกเขาถูกเรา..."

ไวโอเล็ตยื่นมือไปแตะกิ่งก้านหยาบกระด้างของต้นไม้ปีศาจ และพูดอย่างเย็นชาว่า "ข้าคือหนึ่งในสองพี่น้องที่รอดชีวิตมาได้ และมีชีวิตมาพันปีเช่นเดียวกับเจ้า แต่สิ่งเดียวที่แตกต่างคือ...ข้าควบคุมเจ้าได้ แต่เจ้าทำไม่ได้"

ต้นไม้ปีศาจตะโกนลั่นทำให้บรรดาปีศาจคุ้มครองที่ยืนอยู่รอบตัวตกใจมาก ไวโอเล็ตออกแรงหักกิ่งก้านของต้นไม้ปีศาจ ใช้มันแทนดาบป้องกันตัว และพุ่งถลาเข้าไปฆ่าพันบรรดาภูตผีปีศาจที่ออกันเข้ามา

ถึงแม้ว่าทั้งเขาและพวกมันจะมีร่างกายของภูตผีปีศาจ แต่ปีศาจฆ่าพันปีศาจก็มีเลือดสีกุหลาบหลังไหลออกมาเช่นกัน ท่ามกลางพื้นหิมะขาวโพลน มีเพียงเสียงหอบหายใจจากการต่อสู้เพียงลำพังของไวโอเล็ตเท่านั้น

บนโลกนี้ นอกจากเลือดสีทองของจอมมารซิลเดอร์แล้ว เลือดของคนที่เหลือล้วนเป็นสีแดงสด

ภูเขาหิมะฉาบย้อมด้วยคราบเลือดสีแดงละลานตา กลิ่นคาวเลือดทำให้

ไวโอเล็ตยิงโกรธแค้นชิงชิง เขาเหนื่อยหน่ายกับการหลบเลี่ยงแล้ว ต่อให้วันนี้ต้องตายที่นี้ก็ยิ่งดีกว่าทนทุกข์ทรมานกับความรู้สึกผิดที่เพิ่มทวีคูณขึ้นทุกวันมากนัก

เหล่าภูตธำมรงค์เข้ามามากมายอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ขวานคมกริบในมือ นักรบหวั่งกะโหลกดูเบาหวิวราวขนนก พวกมันวาดฟันอาวุธด้วยริ้วแรง มหาศาลโอบล้อมตัวเขา

เสียงกรีดร้องของภูตสาวแหลมแสบหู ดุจฟันร้ายฉวยวนซ้ำซากวนเวียน เกาะติดไวโอเล็ต เซนเทอร์เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วจนไม่มีที่เปรียบ ไวโอเล็ตรู้สึกอ่อนล้าจนแทบหมดแรง ดาบในมือเริ่มหนักอึ้ง รู้อยู่แล้วว่าเป็นศึกที่ไม่มีทางเอาชนะได้ แต่ยังมีชะนีองสาวของเขาก็ก่พลอดภัยดี ไม่มีใครรู้ตัวตนที่แท้จริงของเธอ แดมข้างกายเธอยังมีคนดูแลที่เขาไว้วางใจได้อีก ต่อให้เขาต้องตายไปก็ไม่เสียใจแล้ว

หลังจากนั้น เสียงทุกอย่างก็เงียบหายไป

ห้องของไวโอเล็ตผสมปนกับคราบเลือดคราบน้ำที่แยกไม่ออกว่าเป็นเหงื่อเย็นหรือน้ำตา บดบังสายตาดจนพราวเลือน แต่เหล่าภูตจำนวนนับไม่ถ้วนตรงหน้ากลับหายวับไปหมด

เขาเดินโงนเงน ก้าวผ่านทะเลเลือด ตรงไปยังหน้าถ้ำอย่างยากเย็น ในที่สุดเขาก็มาถึง 'ถ้ำเขาน้ำพุคาโลตุ' ด้านในกักขังผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งไว้ ไวโอเล็ตก้าวเข้าไปในถ้ำอย่างหวาดหวั่น สายลมเย็นเยียบพัดมาบดบังสายตา

เขาสีมตาขึ้น เห็นรูปสลักหินที่มองดูราวกับมีชีวิตยืนตระหง่านตรงหน้า สีหน้าท่าทางดูเหมือนจริงราวกับเป็นองค์รัชชที่มีชีวิต องค์รัชชของผู้ยิ่งใหญ่ท่านนั้น

ข้างๆ รูปสลักหินยังมีอะไรบางอย่างที่มีขนาดใหญ่โตมากยืนอยู่ ร่างกายของตัวประหลาดนั้นมีลวดลายของเปลวไฟ ในมือกำด้ามเหล็กและค้อนยักษ์ ถ้าบอกว่ารูปสลักหินเป็นองค์รัชชปกป้องใครบางคนละก็ เจ้าตัวประหลาดนี่คงเป็นยามเฝ้าชายคนนั้นที่เยี่ยมที่สุด

"หวงผู้เจวี่ยเชิง...เถี่ยเยียน..."

ไวโอเล็ตมองแวบเดียวก็จำได้ว่าพวกเขาเป็นใคร พวกเขาคือองค์กรกึ่งคนสนิท หวงผู้เจวี่ยเชิงและปีศาจมายาเถี่ยเยียน ในชีวิตนี้ได้เห็นรูปสลักขององค์กรกึ่งทั้งสองคนกับตาตัวเองก็แปลว่าเป้าหมายของเขาอยู่อีกไม่ไกลแล้ว

มองตามทิศทางสายตาของหวงผู้เจวี่ยเชิง ไวโอเล็ตเห็นร่างที่หลบไหล่ของซัลเตอร์ คนที่เขาอยากขอโทษมาตลอดกับตาตัวเอง นายท่านผู้ยิ่งใหญ่บุคคลที่เก่งกาจที่สุด และเป็นจอมมารผู้สูงส่งของพวกเขา

"ท่านจอมมาร..."

ไวโอเล็ตเดินมาถึงหน้าซัลเตอร์ มีพลังประหลาดบางอย่างคอยปกป้องไม่ให้ศพของซัลเตอร์เฝ้าเปื่อย

ร่างนั้นยังคงสมบูรณ์ดังตาม เส้นผมสีดำลับดูแจ่มใสมายาวสยายถึงเอว ดวงตาสีม่วงลึกกลับนำหลงไหลหลับปริ้ม ผิวพรรณขาวเนียนกระจ่างใส สองแก้มแดงระเรื่ออย่างไม่น่าเชื่อ ราวกับว่าจอมมารผู้ดังมากำลังหลับลึก แม้จะเสียชีวิตไปแล้วแต่เขายังงามสง่าถึงเพียงนี้ ทำให้ผู้ที่พบเห็นไม่กล้าล่วงเกิน

"ท่านจอมมาร ข้าคือคนทรยศไวโอเล็ต...ข้ามาหาท่านแล้ว..."

ไวโอเล็ตเพิ่งพูดจบ ทันใดนั้นก็รู้สึกได้ว่ามีสายลมเย็นเยียบพัดมาจากด้านหลัง เขาหันกลับไปมอง มือหนึ่งคว้าหมับที่ไหล่เขาและบิดคอเขา ทำให้ตัวเขาพลิกม้วนกลางอากาศก่อนล้มกระแทกพื้นอย่างแรง

"เจ้า!"

ไวโอเล็ตใช้มือรอกไม้ยันตัวลุกขึ้น เนื่องจากการโจมตีจากด้านหลังยังไม่หมด เขารู้ว่าถ้าถูกทำร้ายโดยไม่ทันระวังตัวอาจบาดเจ็บหนักได้ เพราะพลังของผู้ที่โจมตีเขาไม่ได้ด้อยไปกว่าตัวจริงของคนผู้นั้นเลย!

"เดี๋ยวก่อน! เงามแห่งองค์กรกึ่งหวงผู้เจวี่ยเชิง ฟังข้าก่อน..."

ไวโอเล็ตพบว่าตัวเองถูกเปลวไฟล้อมรอบ เงามของหวงผู้เจวี่ยเชิงรูปร่างหน้าตาเหมือนเจ้าตัวไม่มีผิด สิ่งเดียวที่แตกต่างคือเขาเป็นร่างวิญญาณ เป็นร่างที่เกิดจากเลือดของหวงผู้เจวี่ยเชิง มีหน้าที่ปกป้องคุ้มครองร่างซัลเตอร์

พลังของเงาย่อมไม่แข็งแกร่งเท่าตัวจริง แต่รับมือไวโอดีตแค่นี้ก็พอถนัด
เงาไม่ขยับตัว มันไม่มีสมองไว้คิดแยกแยะอย่างไวโอดีต มีเพียงคำสั่ง
เข้มงวดที่ทำให้เขาเคลื่อนไหวเพื่อกำจัดผู้บุกรุก

ต่อให้เจ้านี้รูปร่างหน้าตาเหมือนหวงผู้เจี๋ยเชิงลึกแคไหน ไวโอดีต
ก็รู้ว่าพูดกับเงาไม่รู้เรื่อง และไม่มีประโยชน์ที่จะพูดด้วย

เมื่อถูกโจมตีอย่างรุนแรงจนแทบต้านรับไม่ไหว ไวโอดีตเลยได้แต่ก้าว
ถอยหลังเพื่อป้องกันตัว จนกระทั่งเขาพบว่าอยู่ๆ เงาที่โจมตีเขาก็หยุดนิ่ง
ไม่ไหวติง ท่วงท่าอันร้ายกาจน่ากลัวชะงักค้างห่างจากสันจมูกนิดเดียว
ไวโอดีตจ้องมองผู้คุมครองพร้อมๆ กับเหวี่ยงเอ็นไหลพริ้งพรุ จากนั้นเงาดำ
พลันสลายกลายเป็นหมอกเย็นชื้นและถอยห่างไป ไวโอดีตมองเงาองครักษ์
ผู้เฝ้าผู้คุมครองร่างของจอมมารสลายไปอย่างตกตะลึง เมื่อเป็นเช่นนี้ก็แปล
ได้อย่างเดียวคือผู้ที่มีอำนาจพอจะออกคำสั่งได้ปรากฏตัวขึ้น...

"...เจ้าเป็นใคร"